

иска да го предаде на новитѣ същества, загубва се единъ день като отдѣлна форма, а животътъ-съзнание все тече и тече, незнайно на кжде, незнайно до кога.

И въ единъ отъ буйнитѣ свои завои, въ единъ отъ своитѣ апогеи, създава социалния животъ. Тамъ можемъ да черпимъ плодетѣ на цѣлостния животъ, считайки, че въ колективната психология се намира разцвѣта, венеца на жизнения общъ процесъ, идентиченъ на еволюиращото съзнание.

Твърде мжчно е, наистина, да се постави граница между индивидуалното и колективното съзнания. Въ сжщностъ всичко онова душевно, като инстинкти, чувства, идеи — което ни движи въ живота, не е лично наше, а въ по-голѣмата си частъ е получено *готово*, по пжтя на наследствеността, подражанието, внушението. То е *социално* душевно явление, принадлежи, въ сжщия видъ, на всички, на цѣли поколения дори. За изработването му и преминаването му въ нашитѣ лични душевни складове, природата е употребила дълги вѣкове. А общото душевно съставлява най-голѣмата частъ отъ вътрешния ни миръ. Ние почти само подъ влиянието на него чувстваме, мислимъ, решаваме, действаме и го предаваме, съзнателно или несъзнателно, на близки и далечни. Едва ли можемъ ние — нека дори кажемъ, *че не можемъ* — да се избавимъ отъ социалнитѣ форми на нашия душевенъ животъ.

Разбира се, че на тази обща основа, която като че ли стои еднаква и застинала, но която, все пакъ, бавно еволюира, силни, гениялни личности, създаватъ нѣщо свое, на общата канева слагатъ лична бродерия и успѣватъ да